சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாராநெறி".

VOL-12 தொகுதி-12	July - 1917. ஜூலை 1917.	No-12 பகுதி-12

(Special to Chakravarthini).

நாலடியார் வசனம்.

3-வது யாக்கை நிலையாமை.

அஃதாவது யாக்கையினது நிலையாமையைக் கூறுதல்.

யாக்கை - உடம்பு.

இளமை நிலையாமையை யுணர்ந்தவர்க்கன்றி மற்றவர்க்கு யாக்கை நிலையாமை செவ்விதின் விளங்காமையின், அது இளமை நிலையாமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

எத்தன்மையுடையாரும் இறந்துபோவாரெனல்.

(1) மலைமீது தோன்றும் மதிபோல யானைத் தலைமீதுவைத்த வெண்கொற்றக்குடையையுடைய அரசரும் பூமியின்கண் மாண்டொழிந்தனரென்று (பிறரால்) எடுத்துச் சொல்லப்பட்டனர்; அங்ஙனம் சொல்லப்படாமல் உயிரோடிருந்தவர் இவ்வுலகத்தில் (ஒருவரும்) இலர். மதி - இங்குப் பூரணச்சந்திரன்.

(க - து.) யானைமீதேறி வெண்கொற்றக் குடைநிழற் கீழ்ச் சென்ற அரசரும் இறந்தாராயின், இவ்வுலகத்தில் இறவாதிருப்பவரெவ ரென்பதாம்.

வாழ்நாள் குறைந்துகொண்டே வருதலின் தருமத்தை விரைந்து செய்தல் வேண்டுமெனல்.

(2) (உயிர் உடம்போடுகூடி) வாழுகின்ற நாள்களுக்கு அளவு செய்து காட்டிக் கதிர்களால் விளங்குகின்ற சூரியன் (மக்களுக்

ருப் பயன்படாது) கழிந்தநாள் (இனி) உண்டாகாவாறு (அஸ்தமித்து அஸ்தமித்து) உதயமாய் வருகின்றான்; ஆதனால், (அறிவில்லாதவரே! நீங்கள் உங்களுடைய) வாழ்நாள் கெடுவதற்கு முன்னே (உயிர்களுக்கு) உபகாரத்தைச் செய்யுங்கள்.) (நிலைப் போது மிருப்போமென் றெண்ணாதீர்) எத்தன்மையுடையாரும் இவ்வுலகத்தில் சாவாதிரார்.

(க - ரை.) உயிர்களின் வாழ்நாளை யளவுசெய்து காட்டுகின்ற சூரியன் அஸ்தமித்து அஸ்தமித்து உதயமாய் வருகிறான்; ஆதனால் தருமத்தை மறுமைக்குத் துணையாக விரைந்து செய்தல் வேண்டுமென்பதாம்.

மனமாட்சியுடையார் யாக்கை நிலையாமையை மறவாது
அறநெறியி லொழுகுவரெனல்.

(3) மாட்சிமையுடையாரது மனம், ஒருவனுக்கு மன்றமெல்லாம் சப்திக்க மணக்கோலத்திற்குரிய வாத்தியமா யிருந்தது, பின்பு அன்றையதினமே அம்மன்றத்திலேயே அவனுக்குப் பிணக்கோலத்திற்குரிய வாத்தியமாய்ச் சப்தித்தது முண்டாமென்று கருதி, (பிறவித் துன்பத்தினின்றும்) தப்பிப்போகும் மார்க்கத்தை யுறுதியாகப் பற்றியிருக்கும். மன்றம்-கல்யாணவீடு.

(க - ரை.) அறிவுடையார் மணஞ்செய்து கொண்டவன் மணஞ்செய்து கொண்ட தினத்திலேயே யிறத்தலும் கூடுமென்று நிச்சயித்து, விரைந்து அறத்தைச் செய்ய முயலுவாரென்பதாம்.

செத்தாரைச் சாவார் சுமந்தெடுத்துச்சென்று
தீமூட்டி யெரித்து விடுகின்றனரெனல்.

(4) சாவப்போகின்றவர் செத்தவர்களைக் குறித்து (அவர்கள் செத்தவிடத்திற்குச்) சென்று பிணப்பறையை யொருமுறை கொட்டுவார்கள்; பின் சிறிதுபோது தாமதித்து (அப்பறையைக்) கொட்டுவார்கள்; மூன்றாவது முறையாக (அப்பறையைக்) கொட்டுவதற்குள் (பிணத்தை ஆடையால்) மூடி (பாடையில் வைத்து) எடுத்துக்கொண்டு நெருப்புச் சட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு சுடுகாட்டிற்குச் செல்லுகின்றனர். இது என்னாயிருக்கின்றது! உலக வாழ்க்கையை நம்பி அறத்தைச்செய்யாது தேமாந்து போகின்ற மனனே! நீ இதனை (யாலோசித்துப்) பார். கொட்டுதல்-அடித்தல்.

(க - ரை.) இறந்தவரை யிறக்கப்போகிறவர் பிணப்பறையை மூன்றாவது முறையாக அப்பறையைக் கொட்டுவோர் கொட்டுவதற்

குள் சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டுபோய், தீமூட்டிக் கொளுத்திவிடுகின்றன வென்பதாம்.

பிணப்பறை யாக்கை நிலையாமையை யுணர்த்துகின்றதெனல்.

(5) சுற்றத்தார் கூட்டமாகக் கூடிநின்று கலியென்று கூவிக் கதறியழ, பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு சுடுகாட்டி லிடுகின்றவரைக் கண்டிருந்தும், கலியாணஞ் செய்துகொண்டு இவ்வில்லற வாழ்க்கையில் (வாழுவோம்; அதில் சுகம் நிச்சயமாக) உண்டு உண்டு உண்டு என்று கருதுகின்ற அறிவுள்ளவனுக்குத் தொண் தொண் தொண் என்று (தன்னைக்கொட்டுவோர் கொட்டும்போது சப்திக்கின்ற பிணப்பறையானது (இல்லற வாழ்க்கையில் சுகம் நிச்சயமாகவில்லையென்று) அறிவிக்கின்றது.

அறிவுள்ளவனென்பது இங்கு இகழ்ச்சிக் குறிப்புச்சொல்; அஃதாவது அறிவில்லாதவனென்பதாம். தொண் தொண் தொண் என்பது ஒலிக்குறிப்பு.

(க - து.) கலியாணஞ் செய்துகொண்டு சுகமாக வாழலா மென்று கருதுகின்றவனுக்குப் பிணப்பறையானது தன்னொலியால் யாக்கை நிலையுடையதன்றென் றுணர்த்துகின்றதென்பதாம்.

உடம்பினின்றும் உயிர் நீங்கியபின், அவ்வுடம்பிற்கொரு மேன்மையுமின்றெனல்.

(6) தோற்பையென்னு முடம்பினிருந்து புண்ணிய பாவ மென்னும் வினைகளைச் செவ்வையாகச் செய்து, (அவ்வினைகள் தம்பயனாகிய சுகதுக்கங்களை) அனுபவிக்கச் செய்வித்து அநுபவிக்கின்ற கூத்தன், (தான் வசிக்கும் அவ்வுடம்பினிருந்து) நீங்கிய காலத்தில் (அவ்வுடம்பைக்) கயிற்றாற் கட்டி யிழுத்தா லென்ன பயன்? (ஒரிடத்தை) நன்றாக ஆராய்ச்சிசெய்து (அதில்) அடக்கஞ்செய்தாலென்னபயன்? கண்ட விடத்தில் போட்டா லென்னபயன்? பலரும் (கண்டு சீ இது கெட்டதென்று கூவி) பழித்தாலும் என்ன பயன்? (புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி யென்பனவற்றுள் ஒன்றும் அதற்கில்லை).

தோற்பை-தோலாலாகிய-பை. கூத்தன்—சீவன். சீவன் தனனுக்குக் கிடைத்த வுடம்பிற்கேற்றவாறு தன்னை ஆண் பெண் அலி யெனப் பாவித்து நடித்தலின், கூத்தனென்று கூறப்படுகின்றதென்க.

(க - து) புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி யென்பன உடம்போடு கூடிய வாழ்க்கைக்கல்லாமல், உயிர்நீங்கிய உடம்பிற்கில்லை; ஆகலின், செய்ய வேண்டிய அறத்தை விரைந்து செய்து, அதனால் சீர்பெற ஒவ்வொருவரும் முயற்சி செய்தல் வேண்டு மென்பதாம்.

உடம்பு நீர்க்குமிழிபோல விரைந்தழியும் நிலைமையை
யுடையதாக விருத்தலின், தடுமாற்றமொழிய, விரைந்து
அறத்தைச் செய்தல் வேண்டுமெனல்

(7) மேகத்தினின்றும் விழுகின்ற மழைநீரினது குமிழி போலப் பலகாலங்களிலு முண்டாகி, அழியுமியல்புடையது இந்த வுடம்பென்று (காண்டல், கருதல், உரை யென்னு மூன்றுவகை யாலும்) ஆராய்ந்தறிந்து பிறவிக்கடலில் விழுந்து ஏறுந் துறை யறியாது தடுமாற்றமடைந்திருப்பதை நாம் (இப்பிறப்பில் தவறாது நல்வினைகளைச் செய்து) ஒழித்து விடுவோமென்று கருதி, அதற்குரிய நல்வினைகளைச் செய்தொழுகுகின்ற உறுதியான அறிவுள்ளவரை ஒத்தவர் இப்பெரியபூமியினிடத்து யார்? (ஒருவருமிலர்).

(க-து.) உடம்பினிலையாமையைச் செவ்வையாக வறிந்து, அது வாராதிருத்தற்குரிய நல்வினைகளை மறவாது செய்து வருகின்றவரே அறிவுடையோராவ ரென்பதாம்.

உடம்பு மேகம் போல நிலையற்றதாக விருத்தலின்,
அதனாலாய பயனைப் பெற விரைந்து முயலுதல்
வேண்டுமெனல்.

(8) உடம்பு மலைமீதுலாவும் மேகம்போலத் தோன்றி நிலைபெறாது கெட்டழியு மியல்புடையதாக விருத்தலின், உடம்பைத் தமக் குறுதியுடையதாகப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற உடம்பால் ஆக வேண்டிய பயனை (தவறாது) கொள்ள முயற்சி செய்வாராக.

உடம்பால் ஆகவேண்டிய பயன்—மோட்சமாம்.

(க-து.) மோட்சம் மக்களுடம்பாலன்றி மற்ற வுடம்புகளாற் பெறுதற் குரியதன்றாகலின், அவ்வுடம்பாற் பெறற்குரிய மோட்சத்தைப்பெற விரைந்து முயலுதல் வேண்டுமென்பதாம்.

இன்றிருந்தார் நாளைக் கிருப்பாரென் றெண்ணுதல் உறுதியற்றதாக
விருத்தலின், அறவினையை விரைந்து செய்தல்
வேண்டுமெனல்.

(9) (ஒருவன்) இப்பொழுதுதான் நின்று கொண்டிருந்தான், உட்கார்ந்தான், படுத்தான், தன் னுறவினர் கதறியழ விறந்தா

னென்று (மக்களால்) சொல்லப்பட்டு வருகின்றது; அதனுல், (மெய்யொரு கூறும் உடம்பு) புல்லினது நுனிமீதுள்ள நீரைப் போல நிலையாமையை யுடையதாக விருக்கின்றதென்று (செவ்வையாக) ஆலோசித்தறிந்து (மறுமைக்குத் துணையாக) அறவினையை யிப்போதே செய்யக்கடவர்.

அறவினை - அற (புண்ணிய) முண்டாதற்கேதுவாய வினை.

(க-து.) ஒருவன் சுகிவனா இப்போதுதான் நிற்கக்கண்டேனென்றும், மற்றொருவன் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டேனென்றும், இன்னொருவன் படுத்திருக்கக் கண்டேனென்றும், வேறொருவன் இறந்து கிடக்கக் கண்டேனென்றும் கூறுவது உலகவழக்கா யிருத்தலின், உடம்பு நிலையுடையதாமென்று கருதி மயங்கி யிராது, அறவினையை மறுமைக்குற்ற துணையாகவேண்டி அதனை விரைந்து செய்தல் வேண்டுமென்பதாம்.

கேளாது வந்து சொல்லாது போகும் உறவினரை நம்பி
அறவினையைச் செய்யா திருத்தல் கூடாதெனல்.

(10) மக்கள் (எவரையாவ தொருவரை நோக்கி யாம் வரவாயா வென்று) கேளாமலே வந்து உறவினராக (அவரது) குடியிற் பிறந்து, (யாம் போய்வருகின்றோ மென்று அவரோடு) சொல்லாமலே மரத்திற் கட்டியுள்ள தன் கூட்டை யொழித்து விட்டுத் தூரத்திற் சென்றொழிகின்ற பறவைபோலத் தம்முடம்பைத் தம்முறவினர்க் குரியதாக வொழித்துவிட்டு மௌனமாய்ப் போய்விடுகின்றனர். (அதனால் அவர்களை நம்பி அறத்தைச் செய்யா திருத்தல் ஒருவகையாலும் கூடாது).

(க-து.) பறவை மரத்தின் மீது கட்டியுள்ள தன் கூட்டை அதற்குரியதாக விட்டு நீங்குதல்போல, ஒரு குடியிற் பிறந்தவர் தம்முடம்பை அக்குடியிலிருப்பவர்க் குரியதாகவிட்டு இறந்து போகின்றனர்; அதனால் உறவினரை நம்பி அறவினையைச் செய்யாதிருத்தல் கூடாதென்பதாம்.

பக்தி.

௬ - ஈச்வராவதாரம்.

(கடவுள் தோற்றம்.)

உலகிற்குயிராயும், உலகின் றலைவராயு மிருக்கின்ற அவரது திருப்பெயர் எங்குக் கூறப்படுகின்றதோ, அந்த இடங்களெல்லாம் தூய - பரிசுத்தமான - தாகிவிடுகின்றன. அப்பொழுது அவரது உண்மை - தத்வங் - களை எடுத்து விளக்குகின்றவரும் மெய்யறிவை நம்மிடத்து விளங்கச்செய்பவருமான, ஆசிரியர் எவ்வளவு தூயராயிருத்தல் வேண்டும்? ஆதலால் நாம் அவ்வாறுள்ள ஆசிரியரது அருகில் மிகுந்த வணக்கத்தோடும், மெய்யன்புடனும் கூடியவராய்ச் செல்லவேண்டும். அவ்வளவு மேன்மையவர்களான ஆசிரியர்கள் இப்பொழுது இவ்வுலகத்தில் மிக அருமையாகத்தான் உண்டாயிருக்கிறார்கள். எனினும், ஒருவர்கூட இல்லாமலற்றுவிட்டார்களென்று கூறுவதும், இனித் தோன்றமாட்டாரென்று கூறுவதும் முடியவே முடியாது. எப்பொழுது அவ்வாறுள்ள பெரியோர்-மஹான்-கள் இவ்வுலகில் ஒருவர்கூட வில்லாமல் அற்றுவிடுகிறார்களோ! அந்த நொடியிலேயே இவ்வுலகமானது மிகவு மஞ்சத்தக்க கொடிய நரகமே யாகிவிடும்? அன்றே உலகமனைத்தும் அழிந்து-நாசமாகவு-ம் போய் விடும். ஏனெனில் அவ்வாறுள்ள பெரியோராகிய நல்லாசிரியர்களே, எல்லாவுயிர்களிலும், எல்லாமக்களிலும் மிகுந்த உத்தமமான மேலான நிலைமையிலுள்ளவர்கள். அவர் "ஸவிஹகாங்க யொழவிமோஜ:" "அஹேதுக போகவிரத:" அதாவது "தன்னலங் கருதாது பிறரது நன்மையையே கோரி எப்பொழுதும், எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அருட்கடல்-கருணை ஸமுத்திரமா-யுள்ளவர்கள். "குருவாயடும் ராம விஜாநீஹி" "ஆசாரிய மாம் விஜானீஹி" "என்றன்னையே குருவென கருதுக!" என்று பகவான் கீதையில் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார்.

கடவுளே தனது மாயையை அடக்கிப் பலவுருவங்களைத் தோன்றியிருக்கின்றனரன்றோ? அவ்வாறுள்ள தோற்றங் - அவதாரமூர்த்தி-கள் மற்றவரைவிட மேலான குருவாகும். அவதார புருஷர்கள் நினைத்தவுடனே ஒரு புலையை - சண்டாள-னையும், ஒரு நொடிப்பொழுதில் மெய்யுணர்வு பெற்ற மஹாஞானியாக்கி விடு

வார்கள். அம்மூர்த்திகள் ஆசிரியருக்கு மாசிரியராகும்; அவதார புருஷர்கள் மனிதவடிவத்திலிருந்தே கடவுளது உண்மையை - தத்வத்தை - முழுவதும் விளக்குகின்றார்கள். அவர்கள் வாயிலாகவன்றி நாம் கடவுளைக் காணவியலாது; ஆதலால் நாம் அவரை வழிபடாதிருக்க முடியாது என்றுமட்டுமில்லை. இந்த அவதார மூர்த்திகள் மட்டுமே நாம் வழிபடவும், போற்றவும், வணங்கவும் தகுதியானவரா யிருக்கின்றார்கள். அவதாரமூர்த்திகள் வாயிலாகவன்றி வேறெவ்விதத்தாலுங் கடவுளை நேருக்குநேராய்க் கண்டு மகிழவியலாது. அவ்வாறின்றி வேறு வழியிற் கடவுளைத் தேடிக் காண முயன்றால் பிழைபட்டு எளிதில் மிகுந்த துன்பத்திற்குள்ளாக வேண்டிவரும். இதற்கொரு சிறு உதாரணங் கூறுவோம்:—ஒருவனை ஒரு பிள்ளையார் - கணபதி - விக்ரஹஞ்செய்து தரச்சொல்ல, அவன் நெடுநாள் வருந்தி முயன்றும், முடிவில் ஒரு குரங்கு வடிவத்தில் தான் அவனால் செய்து கொடுக்க முடிந்தது. * ஆகலாற் கடவுளது உண்மையான வடிவத்தை முதலிற் காண நினைத்தால், எவ்வளவு முயன்றாலும் பலவகைத் துன்பங்களினிடையே அகப்பட்டு வருந்தவேண்டிவரும். ஏனெனில் நாம் எதுவரை மனிதப்பிறவியெடுத்து உடலெடுத்தும் பற்றுவைத்திருக்கின்றோமோ, அதுவரையில் மனிதனைவிட மேலான உயர்ந்த ஒரு வடிவத்தைத் தியானிக்க-நினைக்கவாவது இயற்றவாவது ஆற்றலற்றவரா யிருக்கின்றோம். ஆதலால் நாம் மனிதர் நிலைமையினின்றும் மேல் நோக்கி மிக உயர்ந்த நிலைமையை யடையும் பொழுது கடவுளது உண்மையான வடிவம் நம்மால் கண்டறிய இயலும். என்றால் இப்பொழுது நாம் மனிதர்க்குள்ள அறிவுடன் அதே நிலைமையில்தானே யிருக்கின்றோம்? ஆதலால் மனித வடிவில் அவதாரஞ் செய்துள்ள (பெரியோர்களாகிய) கடவுளைத் தான் நாம் வழிபடவேண்டும். யார் எது வேண்டுமோ சொல்லிக்கொண்டு போகட்டும்; முயலட்டும்; மனிதவடிவத்திலன்றி வேறெவ்விதத்துங் கடவுளை நினைத்து வழிபட நம்மாலியலாது! கடவுளுக்கு மனைது அவதாரத்திற்கும் எவ்வித ஸம்பந்தமுமில்லை; அவ்வெல்லாம் பொருத்தமற்ற வீண்கட்டுக் கதைகளென்று

* "விநாயகம் உருவாக்கலேனா, ரூபயாசோலவையவு"
"விநாயகம் ப்ரகுர்வாணோ, ரசயாமாஸ வானரம்"
"பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது."

லெர் நம்மிடம் மிருந்த கல்வித் திறமையுடன் பிரஸங்கஞ் செய்யலாம்; புத்தகத்துப் பொருத்தம்படி வாதிக்கலாம்; ஆனால் நமது அனுபவத்தைச் சற்று ஊன்றிப் பாருங்கள். மிக வியக்கத்தக்க நம்முடைய அந்தக்கரணத்திற்கும், உண்மையின் அனைத்தையும் காண்பதாய் உள்ள பரம்பொருள் எது? எனில் ஒன்றுமில்லையென்று பிறர் கூறுவர். இருக்கட்டும், இனி மற்றொரு முறை கடவுளுடைய அவதார மூர்த்திகளை வணங்குவது பிழையானதென்று அவர்கள் குற்றஞ் சமர்த்தும்பொழுது, அவரிடம் “கடவுள்,” “எல்லாம் வல்லவன்” என்றும் “நிறைந்தவன்” என்றும், மற்றுமுள்ள வார்த்தைகளுக்கு பொருள் என்னவென்று கேள்! அப்பொழுது அந்தப் பதங்களில் இன்னின்ன எழுத்துக்கள் இருக்கின்றனவென்பதைத்தவிர, அதன்பொருளொன்றையும் அறியவரவது, அதை யறியுந் திறமையாவது அவரிடத்தில் இல்லையென்பது நன்கு விளங்கும். மனிதரெண்ணத்திற்கு மாறாக அப்பதங்கட்குப் பொருள்கொள்ள அவர்களால் இயல்வதில்லை. உண்மையில் அவர்கட்கு அம்மொழிக்குப் பொருளே கிடையாது. அவ்வாறுள்ளவர்க்கும், யாதொரு கல்வியுமின்றித் தெருவிலிருந்து கொண்டிருக்குஞ் சோம்பேறிகளான அறிவிலா மூடருக்கு யாதொரு வேற்றுமையுமில்லை. ஆனால் மூடர்கள் சும்மாயிருப்பார்கள். இவர்களோ தங்கள் ப்ரஸங்கத்தின் மூலமாக மனிதஸமூஹத்திற்கே அறிவின்மையைப் பெருகச்செய்து துன்பத்தை வளர்க்கிறார்கள். பேரன்பு, அல்லது மெய்யன்பு, (பக்தி) ஆத்மஞானம், இவை தனக்குத்தானே உணர்ந்து தெளிய வேண்டியதாகும். நாவினால் ப்ரஸங்கித்தலும், உள்நோக்கி யறிதலும் முற்றிலும் வெவ்வேறாகும். தன்னைத்தா னாராய்ந்தறிதலை மிக வுயர்ந்ததில்லை. நமது இப்பொழுதைய இந்த நிலையில் கடவுளை மனிதவடிவமாகக் கருதி வழிபடத்தான் நமக்குத் திறமையுண்டு. ஒரு எருமைக்கடாவானது கடவுளை தியானிப்பதாய் வைத்துக்கொள்வோம். இயற்கையில் அது கடவுளை ஒரு பெரிய எருமைக்கடாவாகத் தான் நினைத்து வழிபடக்கூடும். ஒரு மீன், கடவுளை மீன்வடிவில் வழிபடுகின்றது. அதுபோல மனிதனும் தனது வடிவமாகவே கருதிக் கடவுளை வழிபட (பூஜிக்க) வேண்டியிருக்கின்றது. இது ஒரு பொருத்தமற்ற வீண் எண்ணம் மட்டுமே என்று நினைத்து தள்ளிவிடப்படவில்லை. ஏனெனில் மனி

தரும், எருமையும், மீனும், ஒரே இனம்போல (வேற்றுமையற்று) கருதவேண்டியதா யிருக்கின்றது. இவ்வேற்றுமைகளெல்லாம் கடவுளாகிற கடலிற் கொண்டுபோய் அமிழ்க்கும்பொழுது கடவுளது உண்மை அந்தந்த வடிவில் அததற்குத் தோன்றுகின்றது. எல்லாவுயிர்களுக்கும் கடவுளைப் பற்றிய அறிவுண்டாவது கூடுமெனில், அந்தந்த உயிர்கட்கு அதனதன் - அந்தக்கரண விருத்தி - இயற்கைக் கேற்றவாறு தான் கடவுளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி உண்டாகின்றது. ஆதலால் (மனிதராகிய) நாம் கடவுளை மனிதவடிவத்திலன்றிக் காணமுடியாது. அதனுல் நாம் கடவுளை மனிதவடிவத்திலேயே தான் வழிபடவேண்டி யிருக்கின்றது. அதைவிட்டால் வேறு ஒருவழியுமில்லை.

இரண்டு பிரிவார்தாம் கடவுளை மனிதவடிவத்தில் வணங்குவதில்லை. ஒன்று கடவுளைப் பற்றிய யாதொரு அறிவுமில்லாத மனிதவிலங்கு. இரண்டாவது, மனிதர்க் கியற்கையாயுள்ள கலக்க - மயக்கங்களற்று, அறிவுதெளிந்து எல்லா அபிமானங்களினின்றும் விலகி உயர்ந்த நிலையினை யடைந்து அனைத்தையுங் கடந்து, முற்றுந் துறந்த (முனிவராகிய) பரமஹம்ஸர்கள் அப்படிப்பட்ட உயர்வற வுயர்நல மடைந்த பெரியோர் உலகனைத்தையுந் தமது உயிர்க்கு நிகராகவும், மேலாகவுங் கருதி நோக்குபவரால் கடவுளது உண்மையான வடிவ - பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை அறிந்து போற்றியுள்ளபடி வழிபட அவர்கட்கு மட்டுமே இயலும். இங்கு இந்தக் கோடியு மந்தக்கோடியு மொன்றாகவே யாயிற்று; எவ்வாறெனில், "முழுமூடத்தனமும், மிகுந்த கல்வித்திறமையான மேலான அறிவும் ஒன்றாகவே தோன்றுகிறது." விலங்கொத்த - மிருகம்போன்றவன் அறிவின்மையால் கடவுள் பெருமையை யறிந்து வழிபடுவதில்லை. ஜீவன் முக்தரான பெரியோர் தம்மிடத்தே கடவுள் விளங்கி வருவது கண்டுகொண்டவர்களாகையால் (ஸாதாரண மனிதரைப்போன்று) கடவுளை வெளிப்படையாய் வழிபடுவதில்லை. என்ருல், இவ்விரண்டு நிலைமைகட்கு மிடையே யுள்ளவர்கள் அவதார மூர்த்திகளைப் போற்றி வழிபடுவது பிழையென்று கூறுவதோ, அவதார மூர்த்திகளை வழிபடலாகாதென்று பிறருக்கு உபதேசிப்பதோ? எவரேனும் செய்தாரெனில், அவரிடத்து விழிப்பாயிருந்து கவனிக்கவேண்டும்; அவரது சொல்லை விரும்பிக் கேட்கக் கூடாது; அவரது கொள்கையை

ஏற்றுக்கொள்ளவும் கூடாது; மனிதனிடத்துள்ள குறைகளை யகற்றக் கடவுள் மனிதராய் அவதரித்து மனிதர்க்கருள்பொழி கின்றார்.

"யதா யதாஹி தர்மஸ்ய க்லானிர்ப்பவதி பாரத
அப்யுத்தான மதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம்
பரித்ராணாய ஸாதூனாம் விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம்
தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே."

"ஓ! பரதவம்சத்திற் றோன்றியவனே! எவ்வெப்பொழுது (வர்ணாச்ரம தர்ம) கடமைகட்குக் குறைவும், அதர்மத்திற்கு முன்னேற்றமும், உண்டாகின்றதோ, அப்பொழுது என்னை நானே ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்கின்றேன். (அஃதாவது, நான் ஒரு ரூபத்துடன் வெளிப்படுகின்றேன். அல்லது அவதாரஞ்செய்கின்றேன் என்பதாம்.)

நல்லவர்கள் செழிக்கவும், தீயவர்களை யொழிக்கவும், (இங்கு ஒழித்தலென்பது அவர்களையுந் தண்டித்துத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்துவதாம்.) அற (தர்ம)த்தை நிலைநாட்டும்பொருட்டும், யுகந்தோறும் தோன்றுகின்றேன்." (வரும்)

விண்ணுற்ற முடிச்செல்வனார்.

நீதிசாரம்.

கூடாநட்பு.

கூடாநட்பென்பது ஒருவன் தனக்குள்ள பகைமுதலியவற்றை முடித்துக்கொள்வதின் பொருட்டு மற்றொருவனுடனே பற்றில்லாமல் நட்புக்கொண்டிருத்தலாம்.

ஸ்நேகமான ஒருவனுக்கு இக்கட்டுநேர்ந்தவிடத்து ஸகாயமாகவிராமல் அவனது விரோதிகளோடு சேர்ந்து பகையைவிளைவித்துக்கொண்டிருப்போன் கூடாநட்பினனாவான்.

பலகெட்ட காரியங்களையும்விட்டு கீர்த்தி பிரதாபத்தின் பொருட்டாகவல்லவா நீதிநூல்களை யோதியுணரவேண்டுமென்பது? அப்படி யுணர்ந்தும் கெடுதியையுடையவர்களாக விருந்தால் ஓதிய நூலால் பலன் யாது? ஒன்றுமில்லையல்லவா? ஆதலால், அப்படிப் பட்டவர்களுடைய நட்புக் கூடக்கொடுக்கலாகாது.

ஒருவன் ஸ்நேஹனாகிய மற்றொருவனைக் கண்டபொழுதே முக
மலர்ச்சியோடு நகைசெய்து மதுரமான நல்லவசனங்களை வசனித்
தாலும் அவன் உள்ளன்பிலாதவனுகக் காணப்படுவானுயின், கூடா
நட்பினனென்று கருதி அவனைவிட்டு நீங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

மனதினிடத்துப் பகைமை யுடையவன் அதை ஸாதித்துக்
கொள்வதின்பொருட்டு, தன்மனக்கருத்தை வெளிக்காட்டாமல்
மிகவு முரியஸ்நேஹனைபோல அபிநயித்துக் கொண்டிருப்பானு
யின் அவன்வஞ்சகனேயல்லது மெய்யான ஸ்நேஹனல்லன்.

ஸ்நேஹத்திற்கு உரித்தல்லாத பகைவன் ஸ்நேஹனைப்போல
உறவாடினுமவ னுறவினனுகான். அவனை நம்பியொருவன் தனக்
குள்ள மர்மங்களையுஞ்சொல்லி அவனது ஆலோசனையின்படி
நடக்கவுடன்பட்டால் முடிவில் துன்பப்பட வேண்டியிருக்கும்.
அக்கிருத்தியமெனின், வில்லானது வணக்குமாயினும் அது
குறித்த வஸ்துவிற்குத் தீமையுண்டாக்கும்; அதுபோல உறவாக
நடிக்கின்ற பகைவரிடத்திருந்து பிறக்குஞ்சொற்கள் மிகவும்
வணக்க முள்ளவாக விருந்தாலும் அவர்கள் குறித்த காரியத்
திற்குத் தகுந்தனவாக விருக்குமேயல்லாது நன்மையைத் தரு
மென்று ஒருபோதும் நினைக்கலாகாது.

பகைவன் தனது தாழ்மையைக்காட்டித் தொழுதாலும் அழு
தாலும் அதற்கிரங்கி அவனுக்கிடங்கொடுக்கலாகாது; ஏனெனில்,
அவன் தொழுதகைபோலக் கைக்குவித்தாலும் அதற்குள் ஆயு
தம் மறைந்திருக்குமென்று பெரியோர்சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

பகைமையுடைய ஒருவன் தான் யதார்த்தமானவனென்று
பிறன்மதிக்கும்படியாகச்சிலமதுரவசனங்களைக்கொண்டு பிரமிக்கச்
செய்தாலும் அவனிடத்து நம்பிக்கை வைக்கலாகாது; வைத்தால்
அவன் தனது துர்க்குணங்களை அப்போதே வெளிக்காட்டாவிட்
டாலும் ஸமயம்வந்தபொழுது காட்டுவான். அப்பொழுது வியஸ
னப்படவேண்டியிருக்கும்.

பகைவரிடத்துஞ்சிலவேளை நட்புக்கொள்ளும்படியாக நேரிட்ட
பொழுது அக்காலத்தைநோக்கி மனதினிடத்துப் பற்றில்லாமல்
முகத்தால்மாத்திரம் நட்புச்செய்து கழித்துவிடுதல் வேண்டும்.

நீதியில்லாத அவிவேகிகளோடு கொண்டநட்பு ஸாதுக்களுக்கு
விருத்தி யடைவதுபோலக் காணப்படுமாயினும், சித்திரத்தி

கிடைப்பிக் கெடுதியடைவது மல்லாமல், கீர்த்திக்கும் கௌரவத்திற்கும் பழுதுண்டாகும். வைக்கோலிற் பற்றிக்கொண்ட தீ விருத்தி யடைவதுபோலத் தோற்றினும் உடனே அணைந்து விடும்.

அசாத்யமான காரியத்தை முடிக்க முயற்சிசெய்கின்றவனும், எளிதில் முடித்துக்கொள்ளுங் காரியத்தில் ப்ரயத்னமில்லாமல்விட்டு விடுகின்றவனும் ஆகிய இவ்விருவரும் அறிவிலாரென்பதற்கு ஐயமுண்டோ? இவர்களோடு உறவுசெய்தால் துன்பப்படவேண்டியதேயாம்.

நல்லோர்களுடைய நேசத்தைவிட்டு அறிவிலாத தீயோருடனே நட்புக்கொள்ள விரும்புவது எத்தன்மையதென்னில், பசுவின் நெய்யோடிடப்பட்ட புளிப்பைவிட்டு வேப்பெண்ணெயோடு கூடிய புளிப்பைவிரும்புவது போலாம்.

பார்வைக்கு அழகான ரூபத்தையுடைய ஒருவன் மனதில் ஒப்புரவில்லாதவனாக விருப்பானாயின், அவனது ஸ்நேஹம் கண்டக் காய்த்த பாலில் சீனைக்கலப்பதுபோ லிருக்கும். அஃதெப்படி யெனின், மதுரமான பாலில் ஜலத்தைக் கலந்தாலும் பாலின்சுவை மாத்ரங் குறைந்து நிறங் குறையாதிருப்பதுபோல குணமில்லாத புத்திஹீனன் எவ்வளவு ரூபவானாக விருந்தாலும் அவனது ஸ்நேஹம் நேத்ரோத்ஸவமாகமாத்ர மிருக்குமேயல்லது அதனால் எவ்வளவும் ப்ரயோஜன மிராது.

அறிவினையுடைய நல்லோர்கள்புல்லறிவாளரோடு நட்புக்கொள்வார்களாயின், அது விரியன்பாம்போடு நாகம் புணர்ந்தாற்போலதாம். அஃதெப்படியெனின், விரியன்வயிற்றில் நாகத்தின்பிள்ளையாய்த்து சர்ப்பாந்தரித்து விருத்தியாகுமாயின் அந்நாகத்தின் ஆயுள்காலத்துக்குள் தேய்ந்து அது க்ஷீணகதி யடையுமென்பதுபோல அறிவிலாருடன்கொண்ட ஸ்நேஹமும் வருத்தியாகுமாயின் நல்லவர்களுக்குள்ள ஸ்லாக்யமெனும் காலத்துக்குள் கெடுதியடையுமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஆதலால், கடாக்ஷபாதிய கெட்டவழுவாமையத்தை விரைவாக வினைத்து அதற்குத் தாமாகி நல்லவர்களைக்கண்டு ஸ்நேஹிக்க வேண்டும்.

கள்ளுண்ணாமை.

கள்ளினிடத்து விருப்பங்கொண்டு அதனையுண்டு திரிகின்றவனுடைய மனதில் அச்சமென்பதெவ்வளவு மிராதென்றும், அவனுடையமுன்னோர்களடைந்திருந்த கீர்த்திப்புகழானவை அவனிடத்திலுங்கொஞ்சஞ்சேர்ந்திருந்தால் அதுவுங்கெட்டு அவனும் இழிவு பெறுவானென்றும், முன்னூற்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்வபாவமான விவேகத்தைத் தன்னியல்பிலிருக்கவொட்டாமற் கெடுப்பதற்கு ஹேதுவாகிய கள்ளை உணர்வின்றியுண்டு களித்திருப்பவனுக்குப் புத்தி எவ்வளவு தெளிவுள்ளதாக விருந்தாலும் அவனைச்சான்றோர்கள் அறிவிலா சிறுவர்களுக்கு சரியாக மதிப்பார்களேயல்லது குணவானாக மதியார்கள்.

கள்ளையுண்டிறத்தினாலே தமக்கு மெய்யறிவுந் தமதுபுகழுக்குப் பழுதுமுண்டாகுமென்று அறிந்திருந்தும், அறிவிலார்போல அக்கள்ளை விலைகொடுத்து வாங்கியுண்டு மயங்கிக் கிடப்பவர்களை உலகம்பழியாதோ?

கள்ளையுண்டேப்ப மிடுகிறவனுக்குண்டாகும் கெடுதியென்னவெனில், மனோவாக்குக் காயங்களாகிய மூன்றும் ஸ்வாதீனமில்லாமற் கெடுதியடைவது மாத்ரமல்ல; இஹபரங்களிலுள்ள மற்றெவ்வித நன்மையும் அவனுக்குக் கிடையாது. ஐயோ! இவன்கதி இன்னதென் றறிந்திலோம்.

கள்ளினது ஸ்வபாவம் அதை யுண்கிறவனது அறிவைத் தெளிவில்லாமலுறக்க முறச்செய்வதாதலால், அவனுயிருடனிருந்தாலும் இறந்தவனுக்கு ஸமானமென்றே சொல்லப்படுவான்.

ரஹஸ்யப்பொருளைப் பிறருக்குச் சொல்லாமல் ஒருவன் தன் மனதினிடத்து ஒளித்துவைத் திருந்தாலும் அவன்கள்ளையருந்துவோனாக விருப்பானாகில் அதன்மயக்கத்தால் அவன் மனதிலொளித்த ரஹஸ்யப்பொருளையும் வெளியிட்டுச் சொல்வானென்றும். அதனால் அவனுடைய வேண்டிய எல்லா ப்ரயோஜனங்களையு மிழந்து விடுவானென்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதற்குத்திருஷ்டாந்த மென்னவெனில், "சாராயத்தைவார்த்துப் பூராயத்தைக் கேள்" என்று சொல்லும் பழமொழிதான்.

கள்ளை மறைவாகவிருந்து குடிக்கவிரும்புகிறது ஒருவருமறியா திருப்பதின்பொருட்டாக வல்லவா? மறைந்துண்டபின்பு அது அவனது ஸ்வபாவத்தைமறைக்கும்படிச் செய்யாதோ? அப்பொழுதபிரசண்டு கைகயார்களோ? இதனாலிழிவடைய வேண்டியிருக்குமென்று தோன்றாதோ; இதற்கு உலகம்பழியாமற் புகழுமோ?

ஒருவன் கள்ளையுண்டிருந்தும் அதையுண்டதில்லையென்று ஸாதித்துச்சொல்லும் வசனம் மாறுவதற்கு முன்னமேமுனுண்டிருந்த கள்ளினது மயக்கத்தலைக்கேறி அவன்புத்திக்குச் சோர்வையுண்டாக்கி அவன் ஸாதித்த வசனத்தைப் பொய்யாக்கி விடும்போது வெட்கப்படவேண்டியிருக்குமென் றறியாமலிருப்பதற்கு அவிவேகமே காரணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆதலால் உடனுலங்கி நடுக்கமெடுப்பதற்கும், கண்சிவப்பதற்கும், சோமன் கூச்செறிவதற்கும், வாய்நுரைத்து வெளுப்பதற்கும், சொற்குளறுதற்கும், மெய்மறப்பதற்கும், முகம்வேர்ப்பதற்கும், தலை திரும்புவதற்கும், ஆள்கழன்றுவிழுந்து புரள்வதற்கும், சற்று அழுவதற்கும், உடனே கனைப்பதற்கும், நினைப்பதொன்றும் சொல்வதொன்றுமாய் மாறுவதற்கும், மருண்டு விழிப்பதற்கும், வாயில்வந்தபடி பிதற்றுவதற்கும், கூத்தாடுவதற்கும், கொக்கரிப்பதற்கும், இன்னும் பல இழிவான விகாரச் செய்கைகளுக்குங் காரணமாயிருக்குங் கள்ளுண்டலை நீக்கவேண்டும்.

சுகாதாரம்.

வாயு.

(முன்தொடர்ச்சி.)

முன் காட்டியிருக்கிறபிரகாரம் வீடுகளுக்குள் சுவாசம் வேர்வை இவைகளின் விஷங்களாலும், நெருப்பு எரிகிறதினாலும், பின்னும் பல காரணங்களினாலும் விஷமாகப்படுகிற காற்று போதுமானபடி சுத்தமாகும்பொருட்டு வீடுகளுக்குள்ளிருக்கிற காற்று ஒரேநிலையாய் நிற்காமல் எப்போது மாறிக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். இதற்காக வீடுகளில் போதுமான ஜன்னல்களிருக்கவேண்டும். அவைகளைத் திறந்துவைத்திருக்கவேண்டும். சதுமன்ன ஒரு பெரிய ஆளுக்குப் படுக்க இருக்கத்

அக்ஷாரக சராசரி 1000-கன அடியுள்ள இடம்வேண்டும். வியாதியுள்ள ஒரு ஆளுக்கோ இதனினும் அதிகமான இடம்வேண்டியது அவசியம்: (1000-கன அடி இடமாவது 10-அடி நீளம், 10 அடி அகலம், 10 - அடி உயரமுள்ள இடமாம்) இந்தக் கணக்கின்படிச் செய்ய ஏதுவில்லாத பட்சத்தில் ஒவ்வொரு ஆளுக்கு எவ்வளவு இடத்தை நம்மாற் கொடுக்கக்கூடுமோ அவ்வளவு இடத்தைக் கொடுத்து அந்த இடத்தில் தாராளமாய்ப் புதிய காற்று பிரவேசித்துக் கொண்டிருக்கும்படி செய்தல்வேண்டும். இப்படியில்லாமல் காற்று தாராளமாய்ப்பிரவேசியாத அறைகளில் ஜனங்கள் ஏகமாய்க்கூடி நெருங்கியிருக்கும்பொழுதாவது அல்லது நித்திரை செய்யும்பொழுதாவது ஒருவனுடைய சுவாசத்தினாலும்வேர்வையினாலும் விஷமாக்கப்பட்ட காற்றை மற்றொருவன் சுவாசிக்க வேண்டிவரும். ஒரு மனிதன் தேகத்திலிருந்து மாத்திரம் ஒவ்வொருமணிநேரத்தில் 1000-கன அங்குலமுள்ள கரி அமிலவாயுவும், 7½-ரூபாய் நிறையுள்ள நீராவியும் பின்னும் பல அசுத்தங்களும் புறப்படுகின்றனவே; இப்படி ஏராளமான தேகக்கழிவுகளை அறியாமையினால் உட்கொள்ளுகிற ஜனங்கள் தங்களைச் சுத்தமுள்ளவர்களென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? ஒருவனுடைய உதடுகள் ஒன்றிற் படும்படியாக வாய்வைத்துக் குடித்த பாத்திரத்தில் மற்றொருவன் தண்ணீர்குடித்ததால் அது மிகவும் அசுத்தமான செய்கை யென்று எண்ணுகின்றவர், மற்றொருவனுடைய நுரையீரலிலிருந்தும் தோலிலிருந்தும் ஏராளமாய்ப் புறப்படுகிற அசுத்தக் கழிவுகளை உட்கொள்ளுவது எவ்வளவு அசுத்தத்தையுண்டாக்காது ?

ஆட்கள் எப்பொழுதும் கூடியிருக்கிறதும் நித்திரைபண்ணுகிறதுமான ஒவ்வொரு அறைக்கும் குறைந்தபட்சம் போதுமான அளவுள்ள இரண்டு ஜன்னல்களாவது இருக்கவேண்டும். இவை எதிர் சுவர்களிலிருப்பது அவசியம். ஒரு ஜன்னல்வழியாய் உள்ளேவந்த காற்று எதிர் ஜன்னல்வழியாய் வெளியேபோக இடமில்லாவிட்டால் மேன்மேலும் புதியகாற்றுத் தாராளமாய் உள்ளேவர ஏதுவிராது. மழைக்காலமுதலான மிகுந்த குளிர்காலங்கள் தவிர மற்றக்காலங்களிலெல்லாம் இரவும் பகலும் ஜன்னல்களைத் திறந்துவைப்பது மிகவும் அவசியம். குளிர்காலங்களிலும் ஓர் அறையில் படுக்கிறவர்கள் ஜன்னலுக்கெதிரே படுக்காமல் பக்கங்களில் படுத்திருக்கலாம். காற்று மிகவும் பலமாய் அடித்

துக்கொண்டிருந்தால் காற்று அடிக்கிற பக்கத்துக்கு எதிர்ப் பக்கத்தின் ஜன்னலையேத் திறந்து வைத்துக்கொள்ளலாம்; அல்லது காற்றின் விசையை ஒருவாறு தணிக்கும் படிக்குச் சிறு த்வாரங்களுள்ள தட்டிகளைச்செய்து அவைகளைக் கொண்டு திறந்திருக்கிற ஜன்னல்களை மூடலாம். இதனால் காற்றானது விசை குறைந்து தட்டிகளின் சிறு த்வாரங்கள் வழியாய் அது மெதுவாய் உட்பிரவேசிக்கும். அனலாயிருக்கவேண்டுமென்றால் கொஞ்ச நெருப்புண்டாக்கிப் படுக்கைக்குத் தூரமாய் வீட்டி னில் வைத்துக்கொள்ளலாம். அப்பொழுது புதிதாய் உட்பிரவே சிக்கிற குளிர்ந்த காற்றினுடைய குளிர்ச்சி நீக்கப்பட்டு சுவாசத்திற் கும் எரிகிற நெருப்பிற்கும் உண்டாகிறது. விஷவாய்வுகள் திறக் கப்பட்ட ஜன்னல்களின்வழியாய் வெளியே போய்விடும். ஆகிய குளிர்காலங்களில் தம்முடைய கூரை வீடுகளிலும் மச்சுப் போடாத ஓட்டு வீடுகளிலும் முன்னே கதவுகளையும் ஜன்னல் களையும் அடைத்துவிட்டபோதிலும் கூரையிலுள்ள சிறுசந்துகள் வழி யாய்ப் போதுமான காற்று உள்ளே பிரவேசிக்கும்.

சுதேசிகளுடைய வீடுகளிலுள்ள ஜன்னல்கள் பெரும்பான்மை யும் மிகவுஞ் சிறியவைகளாயிருக்கின்றன. மேலும் அவைகளை வைக்கவேண்டிய இடங்களில் வைக்கிறதுமில்லை. இப்படி செய்வ தினால் பிரயோஜனம் மிகவும் சொற்பந்தான். வீடுகளுக்குள் வ சிப்பவர்களும் ஜனங்களுடைய சுவாசத்தினாலும் நெருப்பு விளக்கு முதலானவைகளாலும் உள்ளே இருக்கிற காற்று உஷ்ண மாக்கப்படுகின்றது. உஷ்ணமானது பொருள்களை விரியச் செ ய்யும். பொருள்கள் விரியவே கனக்குறைந்து இலேசாகும். இலே சானவைகள் இலகுவாய் உயரவெழும்பும். இப்படியே வீட்டிற் குள்ளே உஷ்ணமாக்கப்பட்ட காற்று விரிந்து லேசாகி உயர வெழும்பி வெளியே போகப்பார்க்கும். ஆகையால் சுவர்களின் உயர்ந்த பக்கங்களில் சிறு ஜன்னல்கள் அல்லது திறப்புகளை விட் டிருந்தால் உள்ளேயிருக்கிற உஷ்ணமும் இலேசுமான அசுத்தக் காற்றும் மேல் திறப்புகளின் வழியாய்வெளியே போய்விட அதன் இடத்தை அடைக்கும்படி வெளியேயிருக்கும் குளிர்ச்சியும் கனமு முள்ள சுத்தமான காற்று வாசல்களின் கீழ்ப்பக்கங்களிலுள்ள ஜன்னல் கள் வழியாய் உள்ளே வரும். ஆகையால் கச்சேரிகளில் வெளியி லுள்ள சுத்தமான காற்று எப்பொழுதும் உள்ளே தாராளமாய்

வருவதற்குப் போதுமான அளவுள்ள ஜன்னல்களைச் சுவர்களின் கீழ்ப்பக்கங்களில் வைத்தல்வேண்டும்; உள்ளே யிருக்கிற அசுத்த ஆகாயம் மேலே எழும்பித் தாராளமாய் வெளியேபோவதற்குச் சுவர்களின் மேற்பக்கங்களில் சின்ன திறப்புகளைவிட்டு அவைகளைத் திறந்தே வைத்திருத்தல்வேண்டும்.

அநேகர் குளிர்ச்சியினால் ஜலுப்பு அல்லது ஜலதோஷ முதலான வியாதிகள் வருமென்று பயந்து கதவு ஜன்னல்களை நன்றாய் அடைத்துப் போடுகிறார்கள். ஆனால் குளிர்ச்சியினால் உண்டாகின்றனவென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிற ஜலதோஷமும், இருமல்முதலிய சுவாசக்கருவியைச்சேர்ந்தவியாதிகளும், வாதநோய்முதலானவையும் உண்டாகிறவிதம் எப்படியென்றால்: 1-வது, குளிர்காலங்களில் புதியகாற்று உள்ளேவாராதபடிக்குக் கதவு ஜன்னல்களை அடைத்துக்கொண்டு உள்ளே அநேக ஜனங்கள் படுத்து நித்திரைசெய்கையில் அவர்களுடைய சுவாசத்தினும் வேர்வையினுமுள்ள பல விஷ பதார்த்தங்கள் ஆகாயத்தோடுசேர அவ்வாகாயத்தை அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப சுவாசிக்கிறதினால் தேகத்தை விட்டு வெளியே கழிந்து போகவேண்டிய விஷங்கள் மறுபடியும் உள்ளே பிரவேசிக்கிறதி னிமித்தம் அவ்வியாதிகள் உண்டாகின்றன. 2-வது, அடைபட்டிருக்கிற வீட்டிற்குள்ளிருக்கும் அசுத்தக்காற்றினாலும் அனலினாலும் களைத்துப்போய் வேர்த்துக்கொண்டிருக்கிற தேகத்தின் மேலில் எவ்விதத்திலாவது திடீரென்றுகுளிர்காற்று படுகிறதாயிருந்தால் தோலின்வழியாக வெளியே புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த வேர்வை சீக்கிரத்தில் நின்றுபோக, வேர்வையின் விஷங்கள் தேகத்திற்குள் தங்குகிறதினால் அவ்வியாதிகள் உண்டாம். ஆகையால் புதியகாற்று வீட்டிற்குள் தாராளமாய் வருகிறதினால் சரீரத்திற்கு யாதொரு தீமையும் வராமல் நன்மையே யுண்டாகும். குளிர்ச்சியினால் தீமை யுண்டாகுமென்று மிதமிஞ்சிப்பயப்பட்டு எப்பொழுதும் வெந்நீர்ஸ்நானம், வெந்நீர்பானஞ்செய்து குளிர்ந்த காற்றுக்கு அஞ்சி வெளியில் அதிகமாய் நடமாடாமல் எப்பொழுதும் அனலுள்ள இடங்களிலிருக்க விரும்புகிறவர்களுக்குத்தான் மிகவுஞ்சொற்ப ஏதுக்களினால் அடிக்கடி ஜலதோஷம் அல்லது ஜலுப்புமுதலிய துன்பங்கள் நேரிடும். அப்படியில்லாமல் ஒழுங்காய்க் குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸ்நானம் பண்ணி, சுத்த காற்றுள்ள வெளியிடங்களில் தாராளமாய் நட

மாடித் தேக முயற்சிகளைச் செய்து வருகிறவர்களுக்கு ஜலதோஷ முதலிய துன்பங்களுண்டாவது மிகவும் அபூர்வந்தான். குளிர்ச்சியினால் தேகத்திற்கு யாதொரு தீமையும் உண்டாகாத படிக்குக் கூடுமானமட்டும் நல்ல வஸ்திரங்களைத் தரித்துக் கொள்ளலாம். திறப்புகள் துவாரங்கள் வழியாக வருகிற காற்றைத் தேகத்தில் ஒரு பாகத்தின் பேரில்மாத்திரம் படும்படி விடக் கொடுத்தால் தீமைகள் சம்பவிக்கும்.

ஆகாயம் தேகசுகத்திற்கு அவசியமாயிருக்கிறதுபோல வெளிச்சமும் அவசியமாயிருக்கின்றது. வெளிச்சமில்லாத இடங்களில் வளருகிற பூண்டுகள் வெளிறியும் குன்றியும் போகும். அப்படியே வெளியே நடமாடித்திரியாமல் வெளிச்சங்குறைந்த வீடுகளுக்குள் பெரும்பான்மையும் வாசம்பண்ணுகிற ஜனங்கள் வெளிறின மேனியுள்ளவர்களாயும் தளர்ந்த தசைகளுள்ளவர்களாயும் குன்றிப்போன தேகமுள்ளவர்களாயு மிருப்பார்கள். முக்கியமாய்ச் சிறுபிள்ளைகள் செழிப்பாய் வளருவதற்கும் அவர்கள் தேகம் சுகமும் உறுதியுமுள்ளதா யிருப்பதற்கும் அவர்களுக்குப் போதுமான சுத்த காற்றும் வெளிச்சமும் வேண்டியது மிகவும் அவசியம். வாசஸ்தலங்களைச் சுற்றி சமீபத்தில் நெருங்கின வீடுகளும் மரங்களுமிருக்குமானால் அவ்வாசஸ்தலங்களுக்குள் போதுமான சுத்த ஆகாயமும் வெளிச்சமும் பிரவேசிக்க ஏது விராமையால் அவ்விடங்களி லுள்ளவர்களுக்குச் சுகங் குறைவுபடும்.

(வரும்)

கர்ணன்.

(முன்தொடர்ச்சி)

ஒருகு துரியோதனன் ஸ்ரீகண்ணனைத் தனக்குப் படைத் துணையாக்கிக்கொள்ள வெண்ணித் துவாரகை யடைந்தனன். அருச்சுனனும் அதேகருத்தோடு துவாரகையை யடைந்தனன். அவ்விருவரும் கண்ணனது அரண்மனையை அடைந்தபோது கண்ணன் துயில்கொண்டிருந்தனன். அதைக்கண்டு துரியோதனன் கண்ணனது சிரசின்பக்கம் ஓராசனத்தில் வீற்றிருந்தனன். அருச்சுனன் கண்ணனுடைய திருவடியின் பக்கத்தில் ஓராசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். கண்ணன் துயிலினின் றெழுந்தவுடன்

அருச்சுனனைக் கண்டு க்ஷேமங்களை விசாரித்துப் பின்பு துரியோதனன் வந்திருத்தலை யறிந்து அவனது க்ஷேமங்களைவிசாரித்தான். பிறகு அவ்விருவரும் கண்ணனுக்குத் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். கண்ணன் துரியோதனனை நோக்கி "மன்னர்மன்ன! எனக்கு யார் முன்னே புலப்படுகின்றார்களோ அவர்களுக்கு நான் போரில் துணையாகக் கடவேன் என முன்னதாகவே தீர்மானித்துக்கொண்டேன். ஆகையால் எனக்கு முன்னாகப் புலப்பட்ட அருச்சுனனுக்கே யான் துணையாகவேண்டியவனா யிருக்கின்றேன். என்னையும் அருச்சுனனுடைய மாணவனாகிய சாத்தகியையும் ஒழிந்த யாதவ வீரர்கள் யாவரையும் உனக்குத் துணையாக அனுப்புகின்றேன்" என்றனன். துரியோதனன் அதற்கிசையக் கண்ணன் அங்ஙனமே தானும் சாத்தகியும் ஒழிந்த மற்றை யாதவ வீரர்களையெல்லாம் துரியோதனனுக்குப் போர்த் துணையாக அனுப்பிவிட்டுச் சாத்தகியோடும் அருச்சுனனோடும் சென்று உதிஷ்டிரர் முதலியோருள்ள இடத்தையடைந்தனன். பிறகு துரியோதனன் அந்த யாதவவீரர்களோடு அஸ்தினாபுரியை யடைந்து தன் தந்தையாகிய திருதராஷ்டிரனிடம் கண்ணனது செய்தியைக் கூறினான். திருதராஷ்டிரன் சஞ்சயன் என்னும் புரோகிதனை அழைத்து நீ எங்கள் குலத்துப் புரோகிதனாதலால் பாண்டவர்கள் உன் சொல்லை மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். நீ சென்று பூமியின் பொருட்டு சண்டை யிடுதலை யொழித்து மீண்டுங்காட்டுக்குச் சென்று தவம்புரிய விரும்பும்படி அவர்களுக்குப் பல இனிய நீதிகளைக் கூறி அவர்களைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு வருதி என்றனன். அவன் பாண்டவர்களிடம் அங்ஙனமே கூற அதற்கவர்கள் சம்மதிக்காமல் மறுத்துவிட்டார்கள். பிறகு அப்புரோகிதன் அஸ்தினாபுரிக்கு மீண்டு வந்து திருதராஷ்டிரனுக்கு அதனைக் கூறினான்.

பிறகு உதிஷ்டிரர் கண்ணனுடன் யோசித்துத் துரியோதனன்பாற்சென்று தங்களுக்குரிய நாட்டைக் கேட்கும்பொருட்டுக் கண்ணனையே தூதாகப் போகும்படி வேண்டினர். கண்ணன் அவ்வாறே நாற்படைகள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர அஸ்தினாபுரியை யடைந்து அப்பட்டணத்தின் மதிலின் புறத்துள்ள தொரு சோலையில் தங்கினன்.

கண்ணன் வரவை அறிந்து பீஷ்மர் துரோணர் விதுரர் கிருபர் முதலிய பெரியோர்கள் பலவகை மரியாதைகளுடன்

எதிர் சென்று கண்டு அழைத்தார்கள். கண்ணனும் அவர்களுக்கு இனிய பல உபசார மொழிகளைக் கூறி மன்னர்களைத் தழுவாடி, அவர்களோடு அந்நகருக்குட் சென்றனன். சென்று விதுரர் வீட்டை யடைந்து பீஷ்மர், துரோணர் முதலியோரை விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டு ஓர் ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தனன். விதுரர் தமது வீட்டுக்கு ஸ்ரீகண்ணன் விருந்தாக வந்ததை எண்ணிக் களிப்பென்னும் கடலின் மூழ்கி அவ்விறைவனை நோக்கி, எம் பெருமுதலே!

"முன்னமே துயின்றருள் முதுபயோ ததியோ, பன்னகாதிபப் பாயலோ பச்சையா லிலையோ, சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ கருதிலே யந்தம், மென்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடில்" என்றுபலவாறு புகழ்ந்து துதித்தப்பிறகு ஸ்ரீகண்ணனுக்கும் கண்ணனுடன் வந்த சேனைகளுக்கும் விருந்து செய்வித்தனன். ஸ்ரீகண்ணன் அன்றிரவு விதுரர் மனையில் துயில் கொண்டிருந்து மறுநாளை யிற் செய்யவேண்டிய காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு துரியோதனனது அரசவையை அடைந்தனன். அங்ஙனம் வந்த கண்ணனைக் கண்டவுடனே,

"துன்று கங்கைமக னாந்து ரோணனொடு
சுதனு நீதிபுனை விதுரனு
மன்னர் மன்னனை யொழிந்த மன்னவரும்
வந்து சேவடி வணங்கினார்
கன்ன னுந்தலை கவிழ்ந்தி ருந்தன
னழன்று வெஞ்சகுனி கருதினான்
முன்னை நின்றவர்க ளிட்ட பீடிகை
மொய்து மாய்முகிலு மேவினான்."

கண்ணன் ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தபின் துரியோதனன் கண்ணனை நோக்கி நீ நேற்றே என் பட்டினத்தில் வந்திருந்தும் என் மனைக்கு வாராமல் விதுரர் மனைக்குச் சென்றதற்குக் காரணம் யாது? எனக் கண்ணன், வீர! உனக்கும் எனக்கும் வேறுபாடு ஒன்றுமில்லை; ஆனால் நான் இப்பொழுது பாண்டவர்களின் தூதனாய் வந்திருக்கின்றேன். நான் வந்த காரியத்திற்கு நீ யிசையாமற் போவாயானால் பிறகு நான் மாறுபடவேண்டியவனாயிருக்கின்றேன். உன் மனையில் உண்டபிறகு அங்ஙனம் நான் மாறுபடுவது அநீதியாகுமன்றோ?

"அரவ மல்கிய பதாகை யாய்மதி
  யமைச்ச ராயபாச றிப்பினும்
குரவர் நல்லுரை மறுக்கி னும்பிறர்
  புரிந்த நன்றியது கொல்லினும்
இரவி யுள்ளளவு மதிய முள்ளளவு
  மிவர்களே நரகி லெய்துவார்."

ஆதலின் யான் உன்மனைக்கு வந்திலேன் என்றனன். துரியோதனன் அங்ஙனமாயின், நீ தூதாக வந்த காரியம் யாது? கூறுக எனக் கண்ணன்,

"ஆதி நூலா சிறந்த நின்றுணைவர்
  சொன்ன சொல்லும்வழு வாதுபோய்
ஏதிலார்களென வொத்து தண்ணிழ
  லிலாத கானினிடை யெய்தியும்
நீதி லாவகை குறித்த நாள்பல
  கழித்து வந்தனர் செகத்தினிற்
சோதி லாதருக்கு குவை கேட்ப வவ
  குரிமை நன்மொழி கொடுத்திடே."

"சொல்ல வாவுக அரச ! நின்னுரிய
  துணைவர் தங்களை பழுத்துமீ
வல்ல வாறினி நாட ளித்தவர்க
  ளெற்றுடன் கெழுமி வாழ்திரேல்
நல்ல வாய்மையில் யுடைமை யென்றரச
  ராவொராம் புகழ்வர் நன்புகொண்
டல்லவாமெனை மறுத்திரே லுறமு
  மாண்மை யும்புகழு மல்லவே."

என்று கூறினன். அதைக்கேட்ட துரியோதனன்,

"நீலெ யக்கிலெ னிருந்த மன்னவர்
  இகைக்கி லெண்பல மினைக்கிலென்
போய்ந கைக்கிலென் னுரைத்த வுண்மைமொழி
  பொய்த்த தென்றமரர் புகலிலென்
வேய்ம லர்த்தொடைய லவ னென்னுடன்
  பகைத்து வெஞ்சமர் விளைக்கிலென்
சமி ருக்குமிட மெனினு மிப்புவியில்
  யானவர்க்கு அளிக்கொடேன்"

என்று மறுத்துக் கூறினன். பிறகு, கண்ணன் துரியோதனனை நோக்கி அவர்களுரிமை முழுவதையும் கொடுக்க உனக்கு மனமில்லையாயின் அதிற் பாதியேனும் அவர்களுக்குக் கொடு என்றான். துரியோதனன் அதனை மறுத்தனன். கண்ணன் ஐந்தூர்களையேனும் கொடு எனத், துரியோதனன் அதனையும் மறுத்தனன். பிறகு கண்ணன் வீர! ஐந்தூர் கொடுக்கவும் உனக்கு மனமில்லையேல் அவர்களோடு போர்புரியக் கைகலக்குவாயாக என்றான். அதைக்கேட்ட துரியோதனன் சினமிகுந்து அவையை அறைந்து கண்ணனை நோக்கி,

"புன்பி றப்புடைய பொதுவர் தங்களொடு
புறவி யானிரை புரந்திடும்
உன்பி றப்புமுர லோடு கோவிய
குலப்பி றந்தது மறந்துநீ
மன்பி றப்பினுயர் குருகு லத்தவர்தம்
வாய்மை தானுமொரு மாசிலா
என்பி றப்புமுண ராமலோசபையி
லிந்த வாசக மியம்பினாய்."

"ஏவி லங்கு சிலையவர் வந்ததனில்
யான யர்ந்தெளி திருப்பனோ
கோவி லங்குபொர வஞ்ச மோசமட
குஞ்ச ரங்கள்பகை கொண்டகான்
மேவி லங்குமுன் மலைந்தல் லையுறைய
வேண்டு மென்றதனின் மேன்மையோ
நாவி லங்குமென வெண்ணி யோ பிறவு
நன்று நன்றரசர் நாயமே."

என்றனன். அதைக்கேட்ட கண்ணன் புன்னகையோடு அரசவையை நீங்கி, நல்லொழுக்கமில்லாதவர் கோபித்தகாலைத் தம் நற்குணமுடைய பெரியோர் கோபியார் என்னும் நீதியை உலகத்தவர்க்குப் புலப்படுத்துவான் போலக் கோபஞ் சிறிதுமின்றிச் சென்று விதுரர் மனையை யடைந்தனன். (வரும்)

C. R. கோவிந்த ராஜு முதலியார்,
பண்டிதர், பச்சையப்பன் காலேஜி, சென்னை.

சத்சங்கம்.

1. காசம் என்னும் வெள்ளைக் கல்லானது சுவர்ணத்தின் சம்சர்க்கத்தினால் எங்ஙனம் மரகதத்தின் பிரகாசத்தையடைகின்றதோ, அங்ஙனமே சத்துக்களின் சம்சர்க்கத்தினால் மூர்க்கனும் பண்டிதத் தன்மையையடைகின்றான். சம்சர்க்கம் - சம்பந்தம்.

2. சத் சங்கத்தினால் துர்ச்சங்கம் ஒழிகின்றது; துர்ச்சங்கம் ஒழிவதனால் மோகம் ஒழிகின்றது; மோகம் ஒழியும்போது நிச்சல தத்துவம் பிரகாசிக்கின்றது; நிச்சலத் தத்துவம் பிரகாசிக்கும்போது ஜீவன்முக்தி சித்திக்கின்றது.

3. சத் சங்கத்தினால் மூர்க்கர்கட்குச் சாதுத்தன்மையுண்டாகின்றது; மூர்க்கர்களின் சேர்க்கையினால் சத்துக்கட்கு மூர்க்கத் தன்மையுண்டாவதில்லை. அஃதெங்ஙனமெனின், மண்ணின் கந்தகுணத்தைப் புஷ்பங்கள் கிரகிக்கின்றனவேயன்றி, புஷ்பத்தின் கந்தகுணத்தை மண் கிரகிப்பதின்றாம்.

4. சத் சங்கமானது குறைவைப் பூர்த்திசெய்யும்; அசுபத்தைச் சுபமாக்கும்; அசுத்த புத்தியைச் சுத்தஞ்செய்யும்; பூதங்களிடத்துக் கருணையை வளரச்செய்யும். இத்தகைய சத்சங்கமானது என்ன மங்களத்தைத்தான் கொடுக்கமாட்டாது?

5. சாதுசங்கமானது கங்கையைப்போலச் சகல பாபத்தையும் நாசஞ் செய்யும்; மனதிற்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் சந்திரிகையாம்; ஜகத்தின் அந்தகாரத்தை நீக்குவதாம்; நிழலைப்போலச் சர்வ தாபத்தையும் நீக்குவதாம்; காமதேனுவைப்போலச் சகல காமங்களையும் கொடுப்பதாம். புண்யவான்களாகிய சத்துக்களின் சேர்க்கையானது மிகத் துர்லபமாகவே அடையப்படுவதாம்.

பூஷணம்.

1. பிராமணன் வித்தையால் விளங்குகின்றான்; க்ஷத்திரியன் விஜயத்தால் விளங்குகின்றான்; செல்வமுடையோன் தானத்தினால் விளங்குகின்றான்; குல ஸ்திரீ நாணத்தினால் விளங்குகின்றாள்.

2. கைக்குத் தானம் ஆபரணமாம்; கண்டத்திற்குச் சத்தியம் ஆபரணமாம்; சுரோத்திரத்திற்குச் சாஸ்திரம் ஆபரணமாம்; அந்நிய ஆபரணங்களினால் என்ன பயன்?

3. நட்சத்திரங்களுக்குச் சந்திரன் ஆபரணமாம்; ஸ்திரீகளுக்குப் பதி ஆபரணமாம்; பூமிக்கு அரசன் ஆபரணமாம்; வித்தை யாவருக்கும் ஆபரணமாம்.

4. குதிரைக்கு வேகம் ஆபரணமாம்; ஸ்திரீகளுக்குப் பயம் ஆபரணமாம்; யதிகளுக்குத் தபசு ஆபரணமாம்; அரசனுக்குப் பொறுமை ஆபரணமாம்; வீரனுக்குப் பராக்கிரமம் ஆபரணமாம்.

5. ஆகாசத்திற்குப் பரிசுத்தத் தன்மை ஆபரணமாம்; தாமரை வனத்திற்கு வண்டு ஆபரணமாம்; வாக்கிற்குச் சத்தியம் ஆபரணமாம்; செல்வத்திற்குக் கொடை ஆபரணமாம்; மனத்திற்கு மைத்ரி ஆபரணமாம்; சத்துக்களுக்கு இன்சொல் ஆபரணமாம்; யாவருக்கும் விநயம் ஆபரணமாம்.

(வரும்)

யுத்தம்.

ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் நடைபெற்று வரும் யுத்தம் ஜோசியப் பிரகாரம் சீக்கிரத்தில் முடிவாகவில்லை. இம்மாதப் பிரவேச முதல் யுத்தம் ஆரம்பமாகி மூன்று வருஷங்கள் பூர்த்தியாய் விட்டன; இவ்வருடத்தில் முடிவு பெறுமென்று பாஹுவ பேர்கள் கூறுகின்றனர். சில மாதகாலமாக ருஷ்யாவில் ஏற்பட்டிருக்கும் ராஜாங்க மாறுதலினால் நமது ராஜாங்கத்தினர் தாம் உத்தேசித்த பிரகாரம் யுத்தத்தை மூன்று வருட காலத்திலேயே முடிக்கக் கூடாதவராய் விட்டனர். ருஷ்யாவின் நிலைமை ஒழுங்குப் பெற்று வருகின்றமையின், ருஷ்யர் சீக்கிரத்தில் பகைவரை வலுவில் எதிர்க்கும் சக்திபெற்று வருவார்கள். அப்போது ஜெர்மானியர் மிகுதியும் தோல்வி யடைந்து வன்மை குன்றிச் சமாதானத்திற்கு வருவார்கள். மேற்காங்கத்தில் ஜெர்மானியர் ஒரு வருடகாலமாக மிகுதியும் தோல்வியே யடைந்து வருகின்றனர். சீக்கிரத்தில் நேசக் கட்சியார் ஜெர்மானியரைப் பிரான்சு-பெல்ஜியத்தினின்று துரத்தி விடுவார்கள். அமெரிக்க சேனைகளும் பிரான்சுப் போர்முகத்தில் வந்து யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகி வருகின்றது. செப்டம்பர் மாதத்தில் 1000 ஆகாய விமானங்கள் அமெரிக்காவிலிருந்து பிரான்சுப் போர்முகத்திற்கு வருகின்றன. அப்போது பிரான்சுப் போர்முகத்தில் ஜெர்மானியர் நேசக் கட்சியாருடன் நின்று போர்செய்ய மிகுதியும் அசக்தராய் விடுவார்கள். அது முதற்கொண்டு ஜெர்மனி வீழ்ச்சி யடையுங் காலமாகும். அக்காலத்தை நாம் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து வருதல் வேண்டும்.